

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **M. O.**, zast. Mgr. Pavlem Tomkem, advokátem se sídlem Karlovy Vary, Polská 4, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Plzni**, se sídlem v Plzni, Hálkova 14, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2004, č. j. 30 Ca 156/2001 – 72,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti k rukám jeho zástupce Mgr. Pavla Tomka, advokáta se sídlem v Karlových Varech, Polská 4, částku 2558,50 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 30. 6. 2004, č. j.30 Ca 156/2001 - 72 zrušil Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) rozhodnutí žalovaného Finančního ředitelství v Plzni ze dne 26. 3. 2001, č. j. 2018/140/2001, č. j. 2019/140/2001 a č. j. 2020/140/2001 a vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému.

Proti výše uvedenému rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžejním důvodem podání kasační stížnosti je nezákonnost předmětného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení a výkladu ustanovení § 10 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb., tedy závěr, že pro stanovení zákonného způsobu ocenění stavby je určující charakter stavby, resp. právní režim stavby existující do okamžiku nabytí této nemovitosti novým nabyvatelem, a z toho plynoucí závěr krajského soudu, že oceňovací metoda pro stanovení ceny zjištěné se bude odvíjet od převodce (prodávajícího) a nikoliv od nabyvatele (kupujícího), neboť rozhodující dle něj je právní režim dané nemovitosti v době, kdy se nacházela ve vlastnictví poplatníka, tedy nikoliv právní režim odvíjející se ode dne nebytí vlastnictví a trvající do budoucna. Krajský soud tak vyšel z formulace ustanovení § 10 písm. a) zákona 357/1992 Sb., a to konkrétně z výrazu „cena…platná v den nabytí nemovitosti..“, přičemž zastává názor, že nelze provést pouze výklad jazykové stránky textu, ale že je nutno přihlédnout k dalším souvislostem výkladu výše uvedeného pojmu, především ke konstrukci tohoto druhu majetkové daně, smyslu a cíli předmětné právní normy s tím, že tato daň je spojena se změnou v osobě vlastníka a postihuje převod, resp. přechod majetku, přičemž daní z převodu nemovitostí je odčerpávána část kupní ceny z převodu nemovitostí získaná. Soud dovozuje, že již označení tohoto druhu majetkové daně je evidentní, že má zatížit nemovitost převáděnou, nikoliv nemovitost nabývanou – z toho důvodu je také poplatníkem daně z převodu nemovitosti převodce, přičemž nabyvatel má pouze postavení ručitele. Ke všem uvedeným skutečnostem je nutno dle názoru soudu při výkladu přihlédnout, nikoli vykládat § 10 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb. izolovaně.

Stěžovatel nesouhlasí s výkladem krajského soudu, který při rozhodování nevzal v úvahu především základní princip a podstatu daně z převodu nemovitosti, dle nichž je nutno interpretovat skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně. Stěžovatel považuje závěr soudu, že předmět daně měl být oceněn v souladu s ustanovením § 21 vyhlášky MF č. 279/1997 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 151/1997 Sb. , o oceňování majetku a o změně některých zákonů (zákon o oceňování majetku) ve znění vyhlášky č. 127/1999 Sb. (dále jen „vyhláška č. 279/1997 Sb.“), kombinací nákladového a výnosového způsobu ocenění za nesprávný a nadále trvá na zákonnosti aplikace ceny zjištěné nákladovou metodou dle ustanovení § 3 vyhl. č. 279/1997 Sb., a to především z níže uvedených důvodů.

Stěžovatel v kasační stížnosti konstatuje, že daň z převodu nemovitostí nemá zdaňovací období, pro vznik předmětu daně je rozhodným okamžikem pouze den právních účinků vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí. Vlastnické právo se nabývá ke dni podání návrhu na zápis vkladu, třebaže administrativní zápis o této skutečnosti je proveden následně. Také daňové přiznání se podává až poté, co katastrální úřad změnu zapíše. Součástí daňového přiznání je i znalecký posudek, který má být vypracován až poté, když předmět daně vznikl, tedy po zápisu vlastnického práva, neboť pak je již nabyvatel vlastníkem, nikoliv nájemcem. Protože se cena zjištěná znalcem váže podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb. na den nabytí vlastnického práva k nemovitosti a protože je rozhodné, zda v tento den existoval či nikoliv nájemní vztah, má být pro ocenění použita metoda nákladová.

Naopak je dle názoru stěžovatele v souladu s právem výklad, dle kterého v den právních účinků vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí nájemní vztah neexistoval, byl nahrazen vztahem vlastnickým, a to od 00 hod tohoto dne, proto metoda kombinace nákladového a výnosového způsobu ocenění nepřichází do úvahy, neboť je v rozporu

s ustanovením § 10 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb. a v rozporu s oceňovacími předpisy. Na tom nic nemění ani zákonná terminologie pro označení osoby poplatníka, neboť tato skutečnost nemá žádný dopad na konstrukci předmětu daně a na stanovení základu daně.

Ke smyslu a cíli předmětné právní normy s tím, že tato daň je spojena se změnou v osobě vlastníka, lze jen souhlasně konstatovat, že tomu tak skutečně je, a že při této změně vlastnického práva jsou rozhodující obě osoby.

K závěru soudu o tom, že daň z převodu nemovitostí postihuje převod, resp. přechod majetku a že je jí odčerpána část kupní ceny z převodu nemovitosti získaná, stěžovatel uvádí, že není rozhodující, zda k odčerpání části kupní ceny dojde od převodce nebo od nabyvatele, to již závisí na konkrétní právní úpravě daného zákona, koho z uvedených osob označí za poplatníka daně, případně to mohou být solidárně oba. Ostatně je diskutabilní, zda se má odčerpat část kupní ceny, když často tato není zaplacena, přičemž tato skutečnost neovlivňuje ani vznik předmětu daně, ani povinnost daň v zákonné lhůtě zaplatit, pouze při splnění podmínek § 25 odst. 3 zákona č. 357/1992 Sb. lze žádat o prominutí této daně.

Daní z převodu nemovitostí se zdaňuje úplatná smluvní změna vlastnictví k dotčené nemovitosti, nikoliv příjmy získané prodejem nemovitosti. To by ve své podstatě znamenalo dvojí zdanění – jednak daní z převodu nemovitostí, jednak daní z příjmu, neboť příjmy získané z prodeje nemovitostí jsou předmětem právě daně z příjmů. Rozhodující pro správné určení zdanění je tedy vznik předmětu daně – zde daně z převodu nemovitostí a nikoliv daně z příjmů, teprve pak lze použít příslušné zákonem upravené mechanismy na stanovení základu daně a daně samé. Nelze proto souhlasit s tvrzením, že cílem daně z převodu nemovitostí je odčerpat část kupní ceny, kterou prodávající mohl získat. Navíc je často základem daně cena zjištěná, je-li vyšší než cena kupní. Je tedy zcela nelogické odčerpat něco, co prodávající nikdy nedostal a nedostane.

K výkladu soudu, že již z označení tohoto druhu majetkové daně je evidentní, že má zatížit nemovitost převáděnou, nikoliv nemovitost nabývanou, a proto je poplatníkem převodce, přičemž nabyvatel je ručitelem za tuto daň, lze opět poznamenat jen tolik, že účastníky převodu jsou obě osoby – převodce i nabyvatel a záleží jen na zákonodárci, koho označí jako poplatníka daně. Vychází-li základ daně z převodu nemovitostí při úplatném převodu na základě kupní smlouvy z ceny zjištěné, musí být stanoven objektivně a jednotným způsobem, bez zřetele na to, zda je poplatníkem daně převodce nebo nabyvatel. Z toho důvodu také zákon používá nezaměnitelnou dikci „cena zjištěná podle zvláštního předpisu platná v den nabytí nemovitosti“.

K odkazu na nález Ústavního soudu III. ÚS 664/01 ze dne 29. 5. 2003 uvádí stěžovatel následující :

Interpretace zákona Ústavním soudem, dle níž „daňový zákon ve znění účinném v rozhodné době zatěžoval daní z převodu nemovitostí převáděnou nemovitost, a nikoli nemovitost nabývanou…“ je dle názoru stěžovatele zavádějící. Uvedený právní názor vychází z toho, že je zdaňován majetek převodce a že tedy musí být při stanovení základu daně bráno v úvahu, že po celou dobu vkladového řízení, jak je v odůvodnění výslovně uvedeno, „byl převodce stále vlastníkem, který nadále realizoval všechna práva i povinnosti spojené s vlastnickým právem, včetně daňových povinností….“. Tento názor má vzhledem k předmětu daně určité opodstatnění např. u daně z nemovitosti, kde je předmětem daně nemovitost, zdaňovacím obdobím kalendářní rok a daň se vyměřuje podle stavu k 1. lednu

daného roku. V žádném případě se však tato realizace daňových povinností nemohla týkat daně z převodu nemovitostí, neboť daňová povinnost k této dani v té době ještě neexistovala – ta naopak vznikne až v okamžiku, kdy převodce své vlastnické právo pozbude.

Závěrem stěžovatel konstatuje, že dle jeho mínění není předmětem daně z převodu nemovitostí ani nemovitost k určitému časovému okamžiku ani majetek převodce, nýbrž úplatný převod nebo přechod vlastnického práva k nemovitostem. V případě kupní smlouvy předmět této daně vznikne teprve právní mocí rozhodnutí katastrálního úřadu o povolení vkladu do katastru nemovitostí, jímž je ukončeno řízení o vkladu, přičemž právní účinky vkladu vznikají zpětně k datu podání návrhu na vklad. Správce daně není oprávněn vést daňové řízení v takovém případě v době, kdy probíhá řízení vkladové, ale až v době, kdy nastanou účinky přechodu vlastnického práva. Všechny prvky daňového právního vztahu se pak musí posuzovat k datu změny vlastnického práva. Nelze pak přihlížet k tomu, zda v průběhu vkladového řízení ještě existoval nájemní vztah, neboť ten v době, kdy vznikl předmět daně, již jednoznačně zanikl konfusí a to zpětně k datu právních účinků vkladu práva do katastru nemovitostí. Navíc ve většině kupních smluv smluvní strany prohlašují, že na převáděných nemovitostech neváznou žádné dluhy, věcná břemena ani jiné právní závady, které by kupujícího omezovaly ve výkonu jeho vlastnických práv. Převodce tedy převádí nemovitost nezatíženou jakýmkoli nájemním vztahem a s tímto vědomím i kupní smlouvu podepisuje.

Ze všech těchto důvodů žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil. Současně navrhuje, aby soud přiznal odkladný účinek této kasační stížnosti.

Žalobce se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 27. 12. 2004. Ve vyjádření zrekapituloval právní posouzení dané problematiky učiněné stěžovatelem, stejně tak i soudem. Žalobce zdůraznil, že předmětem daně z převodu nemovitostí jsou úplatné převody nebo přechody vlastnictví k nemovitostem a v této souvislosti vymezil obsah vlastnického práva. Dle žalobce základní zásadou a prvkem daňové optimality, kterou je a měl by být veden daňový systém, předpokládá mimo jiné i to, aby rozdělení daňového zatížení bylo rovnoměrné a každý daňový poplatník by měl hradit spravedlivý podíl, tzn. rovné postavení daňových poplatníků. Žalobce spatřuje zásah do svých práv nesprávným výkladem ustanovení § 10 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb. Výše citované ustanovení je třeba vykládat při využití ústavně konformního výkladu, nikoli izolovaně, jak to učinil stěžovatel.

Názory žalobce podporují i nálezy Ústavního soudu (např. II.ÚS 487/01), které jsou výrazem aplikace samotné Ústavy a prezentují ústavně konformní výklad práva v České republice. Žalobce navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Při posuzování stěžovatelem uplatněných námitek vyšel přitom z výkladu příslušných ustanovení zákona č. 357/1992 Sb., jakož i z právního názoru Ústavního soudu, obsaženého v nálezech IV. ÚS 500/01, II. ÚS 487/01 a III. ÚS 644/01.

Kasační stížnost stěžovatel opírá o důvod, uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.. Podle citovaného ustanovení je stížnostním důvodem nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

K tvrzené nezákonnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. konstatuje Nejvyšší správní soud, že tato spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Nezákonnost spatřuje stěžovatel v nesprávném výkladu ustanovení § 10 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb.

Při posouzení zákonnosti napadeného rozsudku je tedy klíčovou otázka správnosti interpretace ustanovení § 10 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb. použitá krajským soudem v kasační stížností napadeném rozsudku.

K interpretaci výše citovaného ustanovení je nucen Nejvyšší správní soud odkázat na svou předešlou judikaturu - rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2005, č. j. 1 Afs 76/2004 - 59 a dále rozsudek ze dne 3. 2. 2005, č. j. 1 Afs 98/2004 - 65, od které neshledává důvod se v této věci odchýlit. Ve výše uvedených rozsudcích došel Nejvyšší správní soud k níže uvedeným závěrům :

Podle ustanovení § 10 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb. je základem daně z převodu nemovitostí cena zjištěná podle zvláštního předpisu, platná v den nabytí nemovitosti, a to i v případě, je-li cena nemovitosti sjednaná dohodou nižší než cena zjištěná; rozdíl cen nepodléhá dani darovací. Je-li však cena sjednaná vyšší než cena zjištěná, je základem daně cena sjednaná. Tímto zvláštním předpisem je zákon č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku, ve spojení s prováděcí vyhláškou Ministerstva financí č. 279/1997 Sb., kde ustanovení § 21 odst. 1 upravuje oceňování staveb kombinací výnosového a nákladového způsobu mimo jiné za podmínky, že ke dni ocenění je pronajato nejméně 80 % jejich podlahových ploch.

Podle § 9 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů, je daní z převodu nemovitostí zatížena převáděná nemovitost (nikoliv nemovitost nabývaná). Proto také je dle § 8 cit. zákona poplatníkem této daně převodce (prodávající); nabyvatel je v tomto případě ručitelem. V kontextu cílů zákona musí být tedy vedena i aplikace ustanovení § 10 písm. a).

Je-li jednoznačně poplatníkem daně z převodu nemovitostí převodce a předmětem daně je úplatný převod nemovitosti a úmyslem zákonodárce je zatížení hodnoty převáděné nemovitosti, neboť zdaněn je právě převodcem dosažený finanční výnos z prodeje nemovitosti, příp. dosažitelný finanční výnos, je-li dohodnutá cena nižší než zjištěná, pak musí být ocenění vztaženo ke konkrétní převáděné nemovitosti, která je ve vlastnictví toho, kdo je poplatníkem daně, a musí být i při tomto ohodnocení nemovitostí vzat v úvahu právní stav nemovitosti u převodce v okamžiku zániku jeho vlastnictví, nikoli u nabyvatele.

Ocenění bylo provedeno podle zvláštního předpisu, kterým je prováděcí vyhláška Ministerstva financí č. 297/1997 Sb. Podle § 21 odst. 1 této vyhlášky se kombinací nákladového a výnosového způsobu oceňují stavby, u nichž je ke dni ocenění pronajato nejméně 80 % jejich podlahových ploch.

Den ocenění znalec provádí ke dni právních účinků vkladu vlastnického práva do katastru, tedy podle stavu, který platil v době, kdy jej vlastnil převodce, dárce či zůstavitel. Uvedení časového označení je nutné proto, aby byla nemovitost oceněna ve stavu aktuálním

k tomuto dni, avšak u toho, kdo nemovitost převádí. Tato osoba je odpovědná za úhradu daňové povinnosti z převodu své nemovitosti na nabyvatele. Nabyvatel je v takovém případě pouze ručitelem.

Interpretace tohoto ustavení provedená stěžovatelem, totiž, že převáděná nemovitost by měla být oceňována až poté, tedy ke stavu nemovitosti po zápisu vlastnického práva katastrálním úřadem, je nesprávná. Bylo by na převodci, tedy na povinném daňovém subjektu, obstarat znalecký posudek nemovitosti, která se již nachází ve vlastnictví další osoby. Není právního režimu, který by mu zajistil přístup do nemovitostí, které již nevlastní a jež jsou ve vlastnictví dalších osob. Byl by tak vystaven nemožnosti splnění své zákonné povinnosti předložit správci daně současně s podáním daňového přiznání i znalecký posudek k již převedené nemovitosti. Takový výklad by byl v rozporu se zásadou logiky. Stejně tak by opačně nemohlo mít vliv na daňovou povinnost převodce to, zda se z vůle nového vlastníka poměry změní např. tím, že nový vlastník ke dni převodu práva nemovitost dříve nepronajímanou pronajme apod. K takovým informacím nemá již převodce přístup a nemůže navíc ani dispoziční práva nového vlastníka ovlivňovat.

Ani argumentace využívající zpětných účinků vkladu do katastru nemovitostí není případná. Je totiž nutno mít na zřeteli, že nájemní vztah kupujících existoval po celou dobu vkladového řízení, tj. ode dne podání návrhu na vklad až do dne provedení vkladu. Převodce je po tuto dobu stále vlastníkem, který nadále realizuje všechna práva i povinnosti spojené s vlastnickým právem, včetně daňových povinností (daň z nemovitosti). Teprve provedením vkladu nájem konfusí zanikl, byť s právními účinky ke dni podání návrhu na vklad.

Shodný názor zastává Ústavní soud ve svých nálezech IV. ÚS 500/01, II. ÚS 487/01 a III. ÚS 644/01. Ústavní soud zde mj. posuzoval i ústavnost interpretace a aplikace hmotného práva, konkrétně pak ust. § 9, § 10 odst. 1 zákona č. 357/1992 Sb. V citovaných nálezech shledal Ústavní soud výklad prezentovaný stěžovatelem popírajícím smysl a cíl předmětné právní úpravy neústavním a učinil výklad ustanovení § 10 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb. tak, aby byly odstraněny rozpory v judikatuře.

V souvislosti s odkazem na výše citované nálezy Ústavního soudu, jež učinil krajský soud v odůvodnění svého rozsudku, stěžovatel označil interpretaci učiněnou Ústavním soudem za zavádějící a s touto nesouhlasil. Nejvyšší správní soud názor stěžovatele nesdílí. S interpretací podanou Ústavním soudem se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje a tuto lze aplikovat na posuzovaný případ. Krajský soud nepochybil, pokud při svém rozhodování z této vycházel.

K závaznosti právního názoru vyjádřeného Ústavním soudem ve výše citovaných nálezech je nutno uvést (rozsudek sp. zn. 2 Afs 180/2004 ze dne 14. 9. 2005), že celý vnitrostátní právní řád je založen na principu vnitřního souladu (konzistence) a hierarchického uspořádání. V tomto kontextu představuje čl. 95 Ústavy potvrzení zmíněné hierarchie právního řádu a též prostředek komunikace mezi Ústavním soudem na straně jedné a mezi soudy obecnými na straně druhé. Především z něj lze dovodit, že obecné soudy jsou při svém rozhodování vázány nejen zákonem, nýbrž také ústavním pořádkem (arg. a minori ad maius). Právě v tomto kontextu vystupuje do popředí funkce Ústavního soudu, kterou je podle čl. 83 Ústavy ČR ochrana ústavnosti. Ústavní soud je tedy hlavní interpretátor ústavního pořádku a právě v tomto smyslu musí být jeho rozhodnutí závazná.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že podle imperativu ústavně konformní interpretace a aplikace právních předpisů jsou všechny subjekty aplikující právo povinny postupovat tak, aby zvolený výklad právních předpisů byl souladný s ústavností, a to ve smyslu výslovného znění konkrétních ústavních norem i ústavních principů a hodnot, nezřídka v ústavních textech expressis verbis nevyjádřených. V tomto kontextu viděno, jestliže Ústavní soud v některém svém rozhodnutí zformuluje ústavně konformní výklad, je nutno tento výklad respektovat i v obdobných kauzách, byť se jedná o procesně samostatná řízení. Navíc nelze přehlédnout, že opačný závěr by ve svých důsledcích vedl k nerovnosti účastníků jednotlivých soudních řízení a k nepředvídatelnosti soudního rozhodování, což samozřejmě představuje pochybení dosahující ústavní intenzity. Nejvyšší správní soud proto došel k závěru, že jakkoliv se Česká republika nenachází v tradičním prostředí precedentálního práva, jsou obecné soudy povinny judikaturu Ústavního soudu respektovat.

Z výše uvedených důvodů nepřisvědčil Nejvyšší správní soud námitce žalovaného v důvodech jím podřazených pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný nedosáhl v řízení procesního úspěchu, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 120, § 60 odst. 1 s. ř. s.), žalobce je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem a v souvislosti s tím mu vznikly náklady na jejichž náhradu má vzhledem k úspěchu v tomto stadiu řízení nárok. Výši nákladů v souvislosti s právním zastoupením stanovil Nejvyšší správní soud podle vyhl. č. 177/1996 Sb. Podle § 9odst. 3 písm. f) a § 7 cit. vyhlášky činí sazba mimosmluvní odměny za 1 úkon právní služby v této právní věci 1000 Kč. Zástupci žalobce přísluší mimosmluvní odměna za 2 úkony podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) citované vyhlášky za převzetí a přípravu zastoupení a za písemné podání – vyjádření ke kasační stížnosti. Dále mu náleží náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 75 Kč za 1 úkon podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Celkem 2150 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně vypočtená dle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 408,50 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu